

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/27/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122411132
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Matúš Staríček
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6122411132.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: Mgr. Matúš Staríček a sudcov: JUDr. Ľuboslava Vanková a Mgr. Jozef Mačej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B. C., nar. X.XX.XXXX, bytom D. E. XXXX/XX, C., zastúpený advokátom: JUDr. Mgr. Marián Kropaj, PhD., so sídlom Mudroňova 7356/51, Piešťany, o zaplatenie 652,73 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. PN-25Csp/86/2022-173 zo dňa 5.3.2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. r u š í a vec v zrušenom rozsahu v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 116,93 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 116,93 eur od 4.3.2022 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku; výrokom II žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 64,18 %.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil § 497 a § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 6, 9, § 101, § 103, § 488, § 489, § 517 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1, § 559 ods. 1 a 2, § 565 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „ZoSÚ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. Vecne súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ zo dňa 22.6.2017 žalovanému ako dlžníkovi bol poskytnutý bezúčelový spotrebný úver vo výške 1.620 eur, s lehotou splatnosti 96 mesiacov, čerpaním úveru jednorazovo dňa 22.6.2017, počtom splátok 95, dátumom prvej anuitnej splátky 28.7.2017, dátumom poslednej anuitnej splátky (termínom konečnej splatnosti) 28.5.2025, výškou úrokovej sadzby 14 % p.a. a mesačnou splátkou vo výške 29,68 eur, z toho mesačná splátka poisťného 1,31 eur. Poplatok za poskytnutie úveru bol dojednaný vo výške 32,40 eur. Celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť predstavovala sumu 2.727,55 eur. Ročná percentuálna miera nákladov bola dojednaná vo výške 15,73 %, pri priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov vo výške 12,95 %. Z dôvodu, že žalovaný riadne a včas nesplácal poskytnutý úver, postupca vyzval žalovaného listom zo dňa 9.12.2019 označeným ako tretia upomienka - pokus o zmier na okamžité zaplatenie dlžnej sumy. Zároveň ho upozornil, že v prípade nezaplatenia bude požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s príslušenstvom pred dátumom

splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Keďže k plneniu zo strany žalovaného ani napriek výzve žalobcu nedošlo, pristúpil žalobca dňa 13.1.2020 k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a následne dňa 3.3.2022 postúpil predmetnú pohľadávku na postupníka - žalobcu. Žalobca si v tomto konaní uplatnil voči žalovanému aj nárok na zaplatenie zmluvného úroku, vyčísleného úroku z omeškania a úroku z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne odo dňa 4.3.2022, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Žalovaný na uvedenú úverovú zmluvu zaplatil sumu celkom 1.537,13 eur. V tejto sume bolo zahrnuté aj poistné vo výške 34,06 eur.

4. Keďže ide o spotrebiteľskú úverovú zmluvu, súd prvej inštancie posudzoval, či ustanovenia predmetnej úverovej zmluvy sú v súlade s príslušnými právnymi predpismi, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Po preskúmaní predloženej úverovej zmluvy zistil, že úverová zmluva obsahuje zákonom stanovené náležitosti v zmysle § 9 ZoSÚ.

5. Spornou medzi stranami bola výška splátok a poistného. Výška mesačnej splátky bola podľa názoru žalovaného určená v úverovej zmluve v sume 29,68 eur, pričom mesačná splátka poistného mala byť vo výške 1,31 eur, avšak mesačná anuitná splátka vrátane poistného mala byť vo výške 31,56 eur, čo nezodpovedá súčtu mesačnej splátky a poistného uvedeného v zmluve. Súd prvej inštancie sa v otázke výšky splátky a poistného stotožnil s názorom žalobcu, že ide o dve samostatné sumy anuitnej splátky, ktorých súčasťou je mesačná splátka poistného a tieto sumy sa nesčítavajú. Suma anuitnej splátky vrátane poistného spolu vo výške 31,56 eur je suma bez poskytnutej zľavy voliteľnej služby uvedenej v čl. I. tejto úverovej zmluvy. Potom po poskytnutí zľavy (vo výške 2 %) je výška mesačnej anuitnej splátky v sume 29,68 eur, z čoho mesačná splátka poistného predstavuje sumu 1,31 eur. Uvedené mal súd za preukázané aj z prehľadu platieb, z ktorého vyplýva, že žalovaný uhrádzal žalobcovi mesačné splátky vo výške 29,68 eur, z čoho suma vo výške 1,31 eur bola započítavaná na poistné.

6. Žalovaný ďalej namietal, že žalobca neuviedol, akým spôsobom bola overená jeho bonita, čiže neskúmal schopnosť žalovaného splácať svoje záväzky. Zo žalobcom predloženej žiadosti žalovaného o Flexipôžičku a doložených dopytov do úverového registra, ktoré vykonal postupca, však preukázateľne vyplýva, že veriteľ skúmal schopnosť žalovaného splácať záväzky, posúdil jeho bonitu, preto súd prvej inštancie nemal za preukázané, že by veriteľ pri uzatváraní zmluvy nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. Z predmetnej zmluvy, ako aj z podkladov žalobcu doručených súdu počas konania je zrejmé, že veriteľ pri poskytnutí spotrebiteľského úveru zisťoval osobný stav žalovaného, jeho rodinný stav, počet vyživovaných detí, počet členov rodiny, vzdelanie žalobcu, taktiež informácie o bývaní a zamestnaní žalovaného a tiež finančnú situáciu žalovaného, kde žalovaný uviedol, že má obrat 50.000 eur, v rámci iných záväzkov uviedol, že má spotrebný úver s výškou mesačnej splátky 520 eur a hypotéku s výškou mesačnej splátky 222 eur a nemá žiadne zrážky zo mzdy na základe súdneho rozhodnutia. Z dopytu do úverového registra vyplynulo, že žalovaný má sedem existujúcich spotrebných úverov, jeden nesplátkový úver a kreditnú kartu. Celkové úverové zaťaženie žalovaného bolo vo výške 2.267,86 eur. Jeho mesačný príjem bol žalobcom vyrátaný na sumu 3.000 eur, čo žalobca overil aj dopytom do Sociálnej poisťovne.

7. Sporné boli medzi stranami aj tvrdenia týkajúce sa predčasného zosplatnenia zostatku predmetného spotrebiteľského úveru. Právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru podľa § 565 OZ pri dlhu splatnom v splátkach je pre účely spotrebiteľských vzťahov sprísnené úpravou § 53 ods. 9 OZ. Znamená to, že len vtedy môže dôjsť k uplatneniu práva na predčasné zosplatnenie úveru podľa § 565 OZ, ak je splnená okrem iného podmienka omeškania úhrady konkrétnej splátky po dobu 3 mesiacov a neuhradenia tejto splátky ku dňu zosplatnenia úveru. Len ak sú splnené konkrétne zákonné predpoklady pri omeškaní splátky, t. j. doba omeškania v trvaní 3 mesiacov, môže uplatniť veriteľ právo zosplatnenia úveru. Žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Z prehľadu splátok vyplýva, že žalovaný sa dostal do omeškania s neuhradenou splátkou splatnou dňa 28.9.2019. Zároveň bol žalovaný so zaplatením tejto splátky v omeškaní 3 mesiace. Listom zo dňa 9.12.2019 bol upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, a preto žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 13.1.2020. Žalovaný v podanom odpore namietal, že tretia upomienka - pokus o zmier a tiež výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom mu neboli doručené. Súd prvej inštancie k tomu uviedol, že tretia upomienka - pokus o zmier bola žalovanému doručovaná, avšak si ju neprevzal v odbernej lehote a zásielka sa vrátila späť odosielateľovi dňa 3.1.2020. Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom bola žalovanému taktiež doručovaná, avšak taktiež si ju neprevzal v odbernej lehote a

zásielka sa vrátila späť odosielateľovi dňa 5.2.2020. Tieto skutočnosti mal súd preukázané z poštového podacieho hárku predloženého žalobcom a tiež z fotokópie poštovej doručky spolu s informáciou, že zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. Samotné zosplatnenie úveru bolo dohodnuté medzi stranami sporu vo Všeobecných obchodných podmienkach VÚB, a.s. účinných od 1.10.2009 a to konkrétne v bode VI. VOP. Žalovaný tak vedel, aké dôsledky bude mať pre neho nezaplatenie splátky, pre ktorú žalobca zosplatnil úver v celku. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že boli splnené aj podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ a taktiež, že na doručenie zásielky postačuje, aby sa zásielka dostala do dispozičnej sféry adresáta (žalovaného), keďže pokiaľ by sa aj žalovaný vyhýbal prevzatíu zásielky, nemôže byť táto skutočnosť na ťarchu žalobcu a zásielka sa považuje za doručenú dňom jej vrátenia odosielateľovi. Súd prvej inštancie nemal pochybnosti ani o splnení zákonných podmienok vyplývajúcich z § 53 ods. 9 a § 565 OZ právnym predchodcom žalobcu.

8. Žalovaný ďalej namietal platnosť postúpenia pohľadávky z banky (postupcu) na žalobcu a s tým súvisiacu aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie žaloby. Súd prvej inštancie preskúmal splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to aj z dôvodu, že súd je túto okolnosť povinný skúmať ex offa, pretože ide o neodstrániteľnú podmienku konania. Súd mal v konaní za preukázané, že žalobca doručil žalovanému výzvu na okamžité zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 9.12.2019 (označenú ako tretia upomienka - pokus o zmier), z ktorej vyplývalo, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy žalovaným, žalobca bude požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s príslušenstvom, a to ešte pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Keďže žalovaný aj napriek písomnej výzve banky bol v omeškanií so splatením svojho dlhu nepretržite viac ako 90 dní, právny predchodca žalobcu po tom, ako vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 13.1.2020 (výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 13.1.2020) postúpil svoju pohľadávku žalobcovi, a to na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020, o čom bol žalovaný upovedomený listom zo dňa 16.3.2020. Súd prvej inštancie mal za to, že zo strany právneho predchodcu žalobcu boli splnené všetky podmienky vyplývajúce z § 92 ods. 8 zákona o bankách, došlo k platnému postúpeniu pohľadávky voči žalovanému z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, a teda žalobca bol vo veci aktívne vecne legitímovaný na podanie žaloby.

9. K uplatnenej námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že z prehľadu splátok vyplýva, že žalovaný uhradil poslednú splátku v mesiaci 8/2019. Žalovaný sa teda dostal do omeškania s neuhradením splátky za mesiac 9/2019. Deň splatnosti konkrétnych splátok bol v zmluve stanovený k 28. dňu v mesiaci. Žalobca si svoj nárok uplatnil žalobou podanou na Okresnom súde Banská Bystrica (upomínací súd), a to dňa 31.8.2022. Veriteľ sa na súde mohol po prvý raz domáhať svojho práva dňa 29.12.2019, a teda prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh, teda tento deň je najskorším dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 OZ), čo znamená, že tento deň je začiatkom premlčacej doby práva požadovať splnenie celého dlhu. Na základe uvedeného bol súd prvej inštancie toho názoru, že nárok žalobcu nie je premlčaný, keďže si ho uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby, a to dňa 31.8.2022. Na podporu svojich tvrdení súd prvej inštancie poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29.11.2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020, sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, sp. zn. 7Cdo 268/2020 z 29.11.2022, sp. zn. 4Cdo 132/2021 z 15.12.2022 a sp. zn. 4Cdo 140/2021 z 25.1.2023.

10. Čo sa týka námietky žalovaného týkajúcej sa poplatku za poskytnutie úveru v sume 32,40 eur, súd prvej inštancie uviedol, že spotrebiteľský úver musí spĺňať náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Z obsahu zmluvy vyplýva, že žalovanému bol na základe jeho žiadosti schválený úver vo výške 1.620 eur s tým, že mal povinnosť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 32,40 eur, ktorý bol ihneď žalobcom odpočítaný v deň poskytnutia úveru od sumy úveru a žalovanému tak bol reálne poskytnutý úver len vo výške 1.587,60 eur. V zmysle ustálenej judikatúry, poplatok za poskytnutie úveru zrazený z istiny hneď pri uzatvorení zmluvy nemožno zahrnúť do celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Zároveň z uvedeného následne vyplýva aj nesprávne určenie RPMN. Právny predchodca žalobcu pri určení RPMN vychádzal zo sumy, v ktorej bol započítaný aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 32,40 eur, čo malo vplyv na nesprávne určenie RPMN a následne aj celkovú čiastku úveru, ktorú musí žalovaný zaplatiť. Z týchto skutočností možno vyvodit' záver, že žalovaný ako dlžník bol zavádzajúcim spôsobom informovaný o celkovej čiastke, ktorú bol povinný veriteľovi zaplatiť. Uvedený nedostatok mal potom vplyv na určenie výšky RPMN. Podľa zmluvy bola RPMN vo výške 15,73 %, aj keď reálne (po odpočítaní poplatku vo výške

34,20 eur) mala byť RPMN na úrovni 14,70 %, čo možno vyhodnotiť za jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe a do celkových nákladov patria aj poisťné a náklady spojené so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ak spotrebiteľ musí navyše zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby uzavrieť, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Celkové náklady spotrebiteľa tvoria základ pri výpočte RPMN. Z vyššie uvedeného vyplýva, že RPMN bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie vyhodnotil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov, keďže v zmluve bol tým pádom nesprávne uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť a tiež o výške RPMN.

11. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov, priznal žalobcovi iba sumu nesplatenej istiny bez akýchkoľvek poplatkov a zmluvného úroku po odpočítaní celkovej sumy, ktorú žalovaný na predmetný úver uhradil. Žalobca na pojednávaní uviedol, že žalovaný celkovo uhradil na predmetný úver sumu 1.537,13 eur, v ktorej bolo zahrnuté aj poisťné vo výške 34,06 eur (čo žalovaný nerozporoval). Z prehľadu platieb je zrejmé, že žalovanému bol dňa 22.6.2017 na účet poskytnutý úver vo výške 1.620 eur, z celkového poskytnutého úveru 1.620 eur bol ihneď odpočítaný poplatok za poskytnutie úveru v sume 32,40 eur. Žalovaným boli na úver po odpočítaní poisťného vykonané úhrady v celkovej výške (1.537,13 eur - 34,06 eur) = 1.503,07 eur (ktoré boli započítané na istinu, úroky, poplatky). Z poskytnutej sumy 1.620 eur žalovanému ostalo ešte uhradiť žalobcovi sumu vo výške (1.620 eur - 1.503,07) = 116,93 eur. Súdom prvej inštancie priznaná suma predstavuje rozdiel medzi čerpanými peňažnými prostriedkami a úhradami žalovaného. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s plnením svojho splatného záväzku voči žalobcovi, súd priznal žalobcovi aj právo na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, a to odo dňa nasledujúceho po dni účinnosti postúpenia pohľadávky do zaplataenia, avšak len zo súdom priznanej sumy.

12. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplataenie sumy 652,73 eur s príslušenstvom, pričom v časti o zaplataenie sumy 116,93 eur (17,91 % žalovanej sumy) súd žalobe vyhovel a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (82,09 % žalovanej sumy). Pomer úspechu a neúspechu žalovaného tak predstavoval 64,18 % (82,09 % - 17,91 %).

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch II., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol, a tiež výroku III. o trovách konania podal odvolanie žalobca s návrhom, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, alt. zrušil a vec vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil právne § 356 písm. b), f) a h) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci)

14. Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením súdu vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 22.6.2017, v zmysle ktorého mal súd za to, že v Zmluve nebola správne uvedená celková čiastka (a preto ani RPMN), ktorú má žalovaný zaplatiť. Podľa časti I, čl. 1. Zmluvy poskytol postupca žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 1.620 eur. Podľa časti I, čl. 7. Zmluvy si zmluvné strany dohodli poplatky a výšku poplatkov, medzi ktorými si dohodli aj poplatok za poskytnutie úveru 32,40 eur splatný najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru. Z platobnej histórie vyplýva, že žalovaný dňa 22.6.2017 čerpal sumu 1.620 eur. Vzhľadom na znenie časti I, čl. 7. Zmluvy bola v tento deň postupcom zrealizovaná účtovná operácia vo výške 32,40 eur, a to práve na úhradu poplatku za poskytnutie úveru, keďže zmluvné strany si v Zmluve dohodli, že tento poplatok bude uhradený z prostriedkov na bežnom účte dlžníka, ktorý je aj účtom pre splácanie úveru. Žalobca sa tak nestotožnil s konštatovaním súdu, že v Zmluve je uvedený nesprávny údaj o celkovej čiastke len z dôvodu, že po poskytnutí úveru bol z inkasného účtu uhradený poplatok za poskytnutie úveru 32,40 eur. Poplatok bol uhradený až po poskytnutí úveru a nie zrazený hneď pri uzavretí zmluvy ako nesprávne uvádza súd. Žalovaný mal pri uzatváraní úverovej zmluvy možnosť uhradiť poplatok v hotovosti, bezhotovostne alebo z prostriedkov úveru. Žalovaný si sám vybral možnosť úhrady poplatku za poskytnutie úveru z prostriedkov úveru. Voľba žalovaného sa následne premietla do samotnej Zmluvy, kde veriteľ uviedol

ním zvolený spôsob splácania úveru a rovnako tak aj úhrady poplatku za poskytnutie úveru. Žalobca má za to, že dojednanie úhrady poplatku za poskytnutie úveru z inkasného účtu nie je podmienkou, ktorá by zakladala akúkoľvek nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Práve naopak, toto dojednanie je v Zmluve vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne a zároveň ho treba považovať za individuálne dojednané, nakoľko si tento spôsob úhrady vybral sám žalovaný, pričom mal možnosť inej voľby. Zmluva obsahuje správny údaj o výške poskytnutého úveru 1.620 eur, avšak v deň jeho čerpania došlo k účtovnej operácii postupcu tak, že zaúčtoval zmluvne dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 32,40 eur, ktorý bol v Zmluve v rámci kontraktačného procesu riadne dohodnutý. Uvedené posúdenie súdu sa preto javí ako nespravodlivé a nezákonné, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný čerpal úver, avšak súd svojím posúdením zakazuje zmluvným stranám len dohodu na úhradu poplatku z rovnakého účtu, na ktorý bol čerpaný úver (a to dokonca pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru). Súd v ničom neuviedol, že by si uvedený poplatok nebolo možné dojednať (s existenciou poplatkov napokon počíta aj samotný ZoSÚ) – avšak súd posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov len z dôvodu, že došlo k úhrade poplatku za poskytnutie úveru z rovnakého účtu, na aký bol úver čerpaný. Ak by teda žalovaný čerpal rovnakých 1.620 eur, avšak poplatok by zaplatil z iného účtu, potom by podľa názoru súdu nebolo možné posúdiť úver ako bezúročný a bez poplatkov. Žalobca má za to, že v aplikačnej praxi nie je vôbec relevantné, či tento poplatok za poskytnutie úveru bude zaúčtovaný v deň poskytnutia úveru, a to či už z účtu, na ktorý úver čerpal, alebo z iného účtu, alebo ho spotrebiteľ bude platiť priebežne ako súčasť pravidelných mesačných splátok splatných počas trvania úverového vzťahu. Vzhľadom na uvedené žalobca má za to, že Zmluva nepochybne obsahuje správny údaj o celkovej výške poskytnutého úveru. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal možnosťou, že žalovaný mohol mať na účte, na ktorý mu bol poskytnutý úver aj svoje vlastné finančne prostriedky, pričom v tejto súvislosti neskúmal, či práve z týchto svojich finančných prostriedkov nemohol byť v súdenom prípade uhradený tento poplatok. Peniaze nie sú individuálne určenou vecou, ale druhovo určenou vecou, a preto je pre žalobcu nepochopiteľný súdny výklad, ktorým uzatvoril, že žalovanému nebol poskytnutý úver vo výške dohodnutej v zmluve.

15. Z odôvodnenia súdu ďalej vyplýva, že súd považoval údaj, ročnú percentuálnu mieru nákladov uvedenú v Zmluve za nesprávny, resp. zavádzajúci, s čím sa žalobca nestotožňuje a má za to, že tento údaj bol v Zmluve uvedený v správnej výške. Okresný súd taktiež nesprávne vyhodnotil tú skutočnosť, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 1.587,60 eur, pričom zo Zmluvy nesporne vyplýva výška poskytnutého úveru 1.620 eur a táto suma aj reálne titulom riadnej uzatvorenej zmluvy poskytnutá bola. Žalovaný mal úver splatiť v 95 mesačných splátkach, pričom výška splátky bola 28,37 eur (bez dobrovoľného poistenia vo výške 1,31 eur), pričom poplatok za poskytnutie úveru vo výške 32,40 eur bol splatný najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru. V Zmluve uviedol postupca ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 15,73 % podľa výpočtu podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 ZoSÚ a tiež predpokladov uvedených v ust. § 19 ZoSÚ, pričom žalobca má za to, že tento údaj je správny. V dôsledku toho žalobca zastáva názor, že na spotrebiteľský úver nemožno nazerať ako na bezúročný a bez poplatkov. Do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov bol v zmysle platobnej histórie, ako aj v zmysle požiadaviek ZoSÚ zahrnutý aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 32,40 eur. Žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 1.620 eur, pričom mu zároveň vznikla povinnosť uhradiť vyššie uvedený poplatok za poskytnutie úveru vo výške 32,40 eur – z uvedeného dôvodu bolo preto dôvodné uviesť do výpočtu RPMN tak výšku reálne čerpaného úveru (1.620 eur), ako aj všetky dohodnuté poplatky. Priamo v úverovej zmluve žalovaný prejavil záujem uhradiť poplatok za poskytnutie úveru z prostriedkov na účte, na ktorý mu bol poskytnutý úver. Žalovaný teda mal možnosť si pri uzavretí zmluvy zvoliť iný spôsob úhrady splátky úveru a jednotlivých poplatkov ako z prostriedkov na účte, na ktorý mu bol poskytnutý aj predmetný úver a z uvedeného dôvodu je záver súdu o tom, že žalovaný nemohol disponovať s celkovým úverom nesprávny a odporujúci zásade zmluvnej slobody, keďže takéto zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru bolo dohodnuté priamo v Zmluve.

16. Ak by aj žalobca pripustil správnosť záverov súdu ohľadom toho, že pri úhrade poplatku vo výške 32,40 eur v deň poskytnutia úveru z účtu, na ktorý bol úver poskytnutý mala vstupovať do výpočtu RPMN suma poskytnutého úveru vo výške 1.587,60 eur (poskytnutý úver 1.620 eur mínus poplatok vo výške 32,40 eur), potom by bolo potrebné z výpočtu RPMN zároveň vyňať poplatok vo výške 32,40 eur (ktorý je súčasťou tohto výpočtu). Ak by súd pri znížení výšky úveru o poplatok zároveň tento poplatok vyňal z výpočtu RPMN, potom by musel dospieť k rovnakej výške RPMN, aká je uvedená v základných podmienkach Zmluvy, t. j. 15,73 %. Pretože sa ale v odôvodnení napádaného rozsudku nenachádza výpočet RPMN, tak rozhodnutie je nepreskúmateľné – nakoľko súd prvej inštancie síce

vyjadril právny názor, v zmysle ktorého je RPMN uvedená v Zmluve v nesprávnej výške a dokonca v neprospech spotrebiteľa (s týmito závermi sa žalobca nestotožňuje), avšak v ničom nešpecifikoval a ani nespresnil ako dospel k výpočtu výšky RPMN 14,70 %, teda akým výpočtom sa k tomuto údaju dopracoval. Z odôvodnenia súdu nevyplýva skutočné preskúmanie a prepočítanie výšky RPMN v zmysle zákonného vzorca, ale len strohé konštatovanie nesprávnosti výpočtu v Zmluve bez toho, aby bolo možné akýmkoľvek spôsobom overiť správnosť záverov súdu. Súd prvej inštancie tým znemožnil žalobcovi vecne argumentovať voči jeho záverom, ktoré sú len vo všeobecnej rovine, v dôsledku čoho nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie poukázal na internetovú kalkulačku na stránke: F., no v tomto prípade ide čisto o informatívnu a nezáväznú kalkulačku. Na uvedenej stránke pritom červeným písmom „svieti“: „Upozornenie: uvedená kalkulačka RPMN má nezáväzný charakter a slúži výlučne na informatívne účely.“ Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení neuviedol aké konkrétne údaje do nej vložil, teda s akými údajmi, resp. predpokladmi na výpočet RPMN pracoval. Veriteľ nie je v súlade so zákonnou úpravou oprávnený vypočítať RPMN iným spôsobom (a na základe iných predpokladov), ako podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 ZoSÚ a tiež predpokladov uvedených v ust. § 19 ZoSÚ. Uvedené predpoklady boli v prejednávacom prípade pretavené do Zmluvy, a preto nemožno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že v zmluve je uvedená nesprávna RPMN a dokonca v neprospech spotrebiteľa. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že údaj o RPMN úveru je v predmetnej zmluve uvedený chybne, tak samotná táto skutočnosť ešte neodôvodňuje konštatovanie o následku bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ totiž platí, že nesprávny údaj o RPMN úveru uvedený v zmluve má za následok bezúčinnosť a bezpoplatkovosť úveru len vtedy, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa. Práve naplnenie uvedeného atribútu nesprávneho údajá RPMN „v neprospech spotrebiteľa“ súd prvej inštancie nijako neodôvodnil. Právne závery súdu prvej inštancie vyplývajú z neznámych a neuvedených výpočtov RPMN, čím dochádza k obchádzaniu aplikácie zákonného vzorca pre výpočet RPMN, čo teda samo o sebe zakladá nepreskúmateľnosť a zmatečnosť predmetného súdneho rozhodnutia. Zároveň výsledok prvoinštančného súdu ohľadom výšky RPMN nie je v neprospech spotrebiteľa, ale práve naopak, za situácie, že by sa žalobca stotožnil s hodnotou RPMN uvedenou v rozhodnutí prvoinštančného súdu, tak by bola práve naopak v prospech spotrebiteľa, keďže by bola nižšia ako RPMN uvedená v samotnej Zmluve.

17. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/4/2022 z 12.4.2022, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/79/2019 zo dňa 24.3.2020, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoCsp/55/2022 z 28.2.2024 a sp. zn. 8CoCsp/2/2023 z 31.5.2023, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoCsp/23/2023 z 26.3.2024, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1ObdoV/10/2012 zo dňa 30.5.2013 a sp. zn. 4Cdo 90/2013 zo dňa 22.8.2013.

18. Žalovaný navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdiť. Žalovaný sa v časti určenia úveru za bezúčinný a bezpoplatkový stotožňuje s právnym posúdením súdu prvej inštancie a považuje podané odvolanie za nedôvodné. Podľa žalovaného v posudzovanej veci nie je správne určená RPMN, preto možno úver považovať za bezúčinný a bezpoplatkový. Na daný prípad je potrebné aplikovať aj ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Keďže v predmetnej úverovej zmluve je uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom 2.727,55 eur pri súčasnom uvedení výšky mesačnej splátky úveru 28,37 eur a počte splátok úveru 95, je nepochybné, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť uvedená v zmluve je v rozpore so skutočnou celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (2.695,15 eur) a ktorá je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takýto rozpor môže objektívne spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku. Je zrejmé, že údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť nie je vyjadrený dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom, nevyvolávajú podozrenie spotrebiteľa o celkovej čiastke, ktorú musí zaplatiť titulom uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Hoci úverová zmluva obsahuje údaj o výške RPMN, tento nie je v súlade s požiadavkou § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, a preto je potrebné úver považovať za bezúčinný a bez poplatkov. Žalovaný ďalej uviedol, že odplatom za poskytnutie úveru je úrok, pričom poplatkov za

poskytnutie úveru zaúčtovaný v rovnaký deň ako je poskytnutý úver vlastne znamená, že bol poskytnutý úver znížený o tento poplatok. Tento poplatok nie je v záujme spotrebiteľa, ale len výlučne dodávateľa.

19. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozhodnutiu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

20. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

21. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) a v) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom; c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

22. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý je viazaný rozsahom aj dôvodmi odvolania, bolo posúdiť správnosť postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu, v ktorom žalobu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku o náhrade trov konania (teda výrok II. a III. napadnutého rozsudku).

23. V prejednávanej veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že poplatok za poskytnutie úveru zrazený z istiny hneď pri uzatvorení zmluvy nemožno zahrnúť do celkovej výšky spotrebiteľského úveru, z ktorého dôvodu bola RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa. Žalobca v podanom odvolaní tieto závery súdu prvej inštancie namietal. Žalobca tiež namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodu, že súd prvej inštancie svoje závery vo vzťahu k výroku II. o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti riadne neodôvodnil.

24. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26.2.2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie vecí konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 4/2009).

25. V danom prípade neboli sporné skutkové a právne závery súdu prvej inštancie spočívajúce v tom, že dňa 22.6.2017 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ a zároveň ide o spotrebiteľský úver v zmysle ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku ale vyplýva, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na aplikácii právnej normy, ktorá nebola účinná v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v prejednávanej veci, a to konkrétne ust. § 1 ods. 2 v znení účinnom do 22.12.2015 a § 9 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom od 1.5.2018, hoci zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzatvorená dňa 22.6.2017.

26. V dôsledku uvedeného prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil, čím bol daný odvolací dôvod v zmysle v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP tým, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zároveň bol daný i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, keď súd nesprávnym procesným postupom (neodôvodnením rozhodnutia v súlade s ust. § 220 CSP) znemožnil

stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

28. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 220 ods. 2 CSP, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP, porovnaj napr. rozsudok *Garcia Ruiz v Španielsko* z 21.1.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.5.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.2.1998).

29. Vady zakladajúce zmatečnosť súdneho konania, ktoré zaviniť súd svojím procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy strane v konaní spôsobujú porušenie jej práva na spravodlivý proces, odnímajú jej možnosť konať pred súdom, pretože jej bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré CSP priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmatečného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie, a preto je vždy nevyhnuté takéto rozhodnutie zrušiť najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. O uvedenú vadu konania ide vždy aj vtedy, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/06). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

30. Ústavný súd SR vo svojom uznesení z 23.6.2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

31. Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku prvoinštančného súdu s vyššie citovaným zákonným ustanovením a jeho uvedeným výkladom je zrejmé, že súd prvej inštancie sa ním dôsledne neriadil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku totiž nie je možné zistiť vyššie uvedené pre rozhodnutie súdu relevantné skutočnosti, v dôsledku čoho je odôvodnenie rozsudku neúplným, čo zároveň bráni odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok riadne preskúmať.

32. Súd prvej inštancie totiž pri odôvodnení svojho záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP neuvádza na základe akého právneho posúdenia veci, aplikácie akého zákonného ustanovenia a jeho výkladu dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Možno si len domýšľať, že sú prvej inštancie svoj právny záver oprel o ust. § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. V tejto súvislosti ale odvolací súd za opodstatnenú považuje odvolaciu námietku žalobcu, ktorý poukázal na to, že podľa výpočtu súdu prvej inštancie správna RPMN v zmluve mala byť na úrovni 14,70 %, hoci v zmluve bola uvedená vo výške 15,73 %, z čoho súd prvej inštancie vyvodil, že bola v zmluve uvedená v neprospech spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu nesprávne uvedená RPMN úveru je v neprospech spotrebiteľa vtedy, ak je v zmluve uvedená nižšia ako reálna, kedy spotrebiteľ v skutočnosti za úver zaplatí viac, ako uvádza veriteľ v zmluve, čím je zavádzajúco ovplyvnená schopnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah záväzku. Odôvodnenie záveru o uvedení nesprávnej RPMN v neprospech spotrebiteľa s ohľadom na uvedené percentuálne vyjadrenia hodnoty RPMN však v napadnutom rozsudku absentuje. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku totiž nie je možné zistiť prečo súd prvej inštancie považoval uvedenie vyššej výšky RPMN v zmluve (15,73 %) ako ním vypočítanej (14,70 %) za v neprospech spotrebiteľa.

33. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu zároveň dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku dostatočne nevysporiadal ani s argumentáciou žalovaného, ktorý počas konania pred súdom prvej inštancie namietal splnenie zákonných náležitostí postúpenia pohľadávky s odôvodnením, že nie je zrejmé, s ktorou splátkou sa mal žalovaný dostať do omeškania. Vysporiadanie sa s uvedenou argumentáciou bolo pritom nevyhnutné pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu i s prihliadnutím na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (porovnaj uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.1.2024 a sp. zn. 2Cdo/149/2021 zo dňa 6.9.2023)

34. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami (a zároveň nesprávnym právnym posúdením veci) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na to, že súd prvej inštancie rozhodnutie fakticky v relevantných záveroch neodôvodnil právne ani vecne, nie je dobre možné tento nedostatok napraviť až v druhoinštančnom konaní pred odvolacím súdom.

35. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

36. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok (ktorý zostal predmetom konania), vykonať všetky navrhnuté a v zmysle § 295 CSP i nevyhnutné dôkazy, skutkový stav komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, následne zodpovedať dosiaľ nezodpovedané právne otázky (predovšetkým otázku vecnej legitímácie žalobcu a platnosti postúpenia pohľadávky) a až potom rozhodnúť opätovne o veci a o trovách konania strán sporu. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí bude dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu. Svoj právny záver súd zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

37. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

38. Senát odvolacieho súdu toto uznesenie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).